

Jag dödade min mamma

Regi: Xavier Dolan

Den unge Huberts furiösa och desperata frigörelseprocess från sin mamma skildras med lika delar överdrifter som djupa insikter. Cecilia Hector lutar sig tillbaka och tycker det är skönt att inte vara måltavlan.

[Se trailer](#)

Genom att döda sin mamma föds Xavier Dolan som filmkonstnär. Detta är hans debut och intressantare än hans andra film, "Hjärtslag", som även den gått bra på biograferna. Filmen är en frigörelseprocess, en individuationsrit bemängd med lika delar överdrifter som djupa insikter.

Den är furiös och desperat som bara en ung människa i färd med att lösgöra sig från barndomens beroende kan vara. Treåringens trots fullföljs med den unge mannens förvärvade vokabulär och muskelstyrka. Det är knappast tråkigt och nog är det skönt att luta sig tillbaka och åse hur mamma bespottas utan att själv vara måltavlan.

FILMENS FÖRSTA BILDER är extrema närbilder på moderns mun när hon äter och tuggar. Det är inte vackert, inte sensuellt lockande - det är skoningslöst avslöjande och äckelframkallande. Måltidsscenerna avlöser varandra och säger det självklara att maten är i fokus, i den manifesteras kärleken mellan mor och barn. "Mamma" är ett av barnets första ord och har fått beteckna kvinnans mjölkgivande bröst som vi klämmer ihop och granskar i mammografin.

Kvinnorna dominerar i unge Huberts liv. Pappan övergav mor och barn när barnet var 4 år, "föräldraskap var inte hans grej", som man säger. Kvar är den ensamma modern som kanske inte

heller hade föreställt sig att livet bestod av att vara förälder. Hon anklagas förstås av sonen även för detta. Han missar inte något mål.

Hubert söker sig till sin lärarinna, hon som uppmärksammat hans skrivartalang och till pojkvännens frivola mamma, som inte har några uppfostrande ambitioner.

NÄR PAPPAN TILLKALLAS för att bringa ordning i tumultet får han en förrädares gestalt, han får presentera föräldrarnas räddningsplan, att förflytta sonen från gymnasiet till en internatskola med allt vad det innebär av förvisning och stränga regler. Hur självständigt tänkande och skapande den unge mannen än är, förmår han ingenting mot de vuxnas makt.

Men han kan rymma, och när han gjort det utlöser han paradoxalt nog moderns frigörelse. Hon blir uppringd av rektorn (den andre mannen som figurerar i Huberts kvinnodominerade värld). När han antyder att Hubert skulle behöva en manlig förebild får modern ett raseriutbrott där hon får formulerat all sin instängda frustration och besvikelse. Denna scen ger filmen en balans som gör den till ett moget uttryck för att föräldraproret har två poler. Både mor och barn har sin frigörelse att hämta.

CECILIA HECTOR

Mars 2011

[Se trailer](#)